

φυσώ

φυσώ κ. **φυσάω**, ρ. [*<αρχ. φυσώ*], φυσώ. **1.** βγάζω από το στόμα μου αέρα, ιδίως προς κάποια κατεύθυνση και με κάποια ένταση: «φυσάει το χέρι στο σημείο που το 'καψε, για ν' ανακουφιστεί λιγάκι». **2.** (για άνεμο) πνέω: «όσο φυσούσε, είχε δροσιά». **3.** στην προστακτ. **φύσα!** ειρωνική έκφραση σε κάποιον που είπε ή έκανε κάποια ανοησία, ιδίως που μας ζητάει κάτι παράλογο που δεν είμαστε διατεθειμένοι να δώσουμε. Συνοδεύεται πάντοτε από πρόταση του χεριού μπροστά στο πρόσωπο και προς το μέρος του στόματος του ατόμου στο οποίο απευθυνόμαστε, με τα δάχτυλα ενωμένα στις άκρες τους, που ανοίγουν απότομα σε σχήμα μούντζας μπροστά στο πρόσωπό του. **4.** στο γ' εν. πρόσ. **φυσάει!** (για πρόσωπα ή πράγματα), είναι εξαιρετικός, εξαιρετικό, είναι πολύ εντυπωσιακός, εντυπωσιακό: «έπιασα μια γκόμενα που φυσάει! || αγόρασα ένα αυτοκίνητο που φυσάει!». (Ακολουθούν 26 φρ.).

- αν δε φυσάει, δεν παίρνει δρόμο, βλ. λ. [δρόμος](#).

- αν δε φυσήξει άνεμος, κλωνάρι δε σαλεύει, βλ. λ. [κλωνάρι](#).

- άνεμος που δε σε βλάπτει, άφυσέ τον να φυσάει, βλ. λ. [άνεμος](#).

- δεν πα(ς) να σε φυσήξει λίγο ο αέρας! ή δεν πα(ς) να σε φυσήξει λίγος αέρας! βλ. λ. [αέρας](#).

- κάηκε η μπάμπα στο κουρκούτι, φυσάει και το γιαούρτι, βλ. λ. [γιαούρτι](#).

- καλέ, αφού δε φυσάει, γιατί κουνιέσαι; βλ. λ. [κουνιέμαι](#).

- να το (τη) φυσήξεις, θα πέσει, **α.** (για σπίτια ή άλλες κατασκευές) είναι ετοιμόρροπο, ετοιμόρροπη: «είναι τόσο παλιό αυτό το σπίτι, που να το φυσήξεις θα πέσει || υπάρχουν τόσες κακοτεχνίες σ' αυτή τη γέφυρα, που να τη φυσήξεις θα πέσει».

- να τον (τη) φυσήξεις, θα πέσει, είναι πάρα πολύ αδύναμος, αδύναμη: «είναι ντροπή μου να τα βάλω μ' αυτόν τον άνθρωπο, γιατί, να τον φυσήξεις, θα πέσει || έχει όμορφο προσωπάκι αλλά, η καημένη, να τη φυσήξεις, θα πέσει».

- ο καιρός φυσάει πρίμα, βλ. λ. [καιρός](#).

- όποιος αέρας κι αν φυσάει, ο μύλος πάντα αλέθει, βλ. λ. [μύλος](#).

- όποιος έχει λεφτά, φυσάει και τη φλογέρα, βλ. λ. [λεφτά](#).

- όποιος καίγεται στο γάλα, φυσάει και το γιαούρτι, βλ. λ. [γιαούρτι](#).

- όποιος καίγεται στο κουρκούτι, φυσάει και το γιαούρτι, βλ. λ. [γιαούρτι](#).

- όποιος καίγεται στο χυλό, φυσάει και το γιαούρτι, βλ. λ. [γιαούρτι](#).

- πάει όπου φυσάει ο άνεμος, βλ. λ. [άνεμος](#).

- πέντε φύσα μία ρούφα, βλ. λ. ρουφώ.

- τα φυσάει (ενν. τα λεφτά, τα χρήματα), βλ. φρ. το φυσάει.

- τι καιρό φυσάει; βλ. λ. [καιρός](#).

- το φυσάει (ενν. το παραδάκι, το χρήμα), έχει πολλά χρήματα, είναι πολύ πλούσιος: «αυτός δεν έχει ανάγκη, αγόρι μου, γιατί το φυσάει».

- το φυσάει και δεν κρυώνει, διατηρεί πικρία στη μνήμη του, λόγω φάρσας σε βάρος του από κάποιον ή κάποιους ή λόγω αποτυχίας, αποπήματος ή ήττας του: «του 'παιξε τέτοιο παιχνίδι ο τάδε, που το φυσάει και δεν κρυώνει || έκανε τέτοιο ολέθριο σφάλμα, που το φυσάει και δεν κρυώνει». (Λαϊκό τραγούδι: μου 'πε να τη στεφανώσω, την καρδιά μου να της δώσω· έλα - λέει - στο σπιτικό μου να σου πω το μυστικό μου. Να σας πω τι μου σκαρώνει; **το φυσώ και δεν κρυώνει**).

- το φυσάει το παραδάκι, βλ. λ. [παραδάκι](#).

- φυσά και ξεφυσά ή φυσάει και ξεφυσάει, εκδηλώνει φανερά τον εκνευρισμό του, τη δυσφορία του ή την ταραχή του: «φυσά και ξεφυσά, απ' την ώρα που έμαθε πως θα τον μεταθέσουν στην επαρχία || απ' την ώρα που έμαθε για το δυστύχημα, φυσάει και ξεφυσάει, γιατί δεν ξέρει αν ήταν σ' αυτό το πούλμαν κι ο γιος του που ταξίδευε».

- φύσα να δεις την Πόλη! βλ. λ. Πόλη.

- φυσάει αέρας..., βλ. λ. [αέρας](#).

- φυσάει ένας άνεμος, βλ. λ. [άνεμος](#).

- φυσώ τη μύτη μου, βλ. λ. [μύτη](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας